

RUN NAAR VREDE

door

STEEF MAASKANT

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

HOOFDSTUK 1

Heel voorzichtig met bijna ingehouden adem plaatste Tom Meeuwissen, assistent van neurochirurg Wilfred Berger, een elektrode in de hersenen van de aap Dandy. Alvorens tot deze handeling over te gaan had hij het beest verlost van een boosaardige tumor. Jane, de vrouwelijke collega van Tom, kwam zachtjes achter hem staan en bekeek zijn verrichtingen over de schouder. Zij zag dat Tom de elektrode behoedzaam op een vooruit berekende plaats in een cellenbundel bevestigde. Hij controleerde zijn werk alvorens een zucht te slaken die vertelde hoe gespannen hij bezig was geweest.

Is het gelukt, vroeg Jane.

Och, wat zal ik zeggen, ik moet eerst de uitwerking controleren, dan pas weet ik of de elektrode op zijn plaats zit.

Een deur ging open en neurochirurg Wilfred Berger, een rijzige man van achter in de veertig, kwam binnen. Zijn fijn besneden gezicht, geaccentueerd door vroeg zilvergrijze haren, verspreide rust en zelfvertrouwen.

Hij liep naar het tweetal toe. Tom keek naar hem op.

Wilt u controleren?

De specialist schudde ontkennend het hoofd. Je merkt wel als de elektrode niet goed zit. Een gedeelte van een millimeter abuis en je krijgt een heel andere respons dan je verwacht. Ik heb trouwens geen tijd voor jouw experimenten. Ik kom jullie halen om te assisteren bij een paar proeven met onze vriend Martien.

Martien Smit, de door de dokter bedoelde patiënt, leed aan zeer ernstige en gevaarlijke toevallen. Deze herhaalden zo erg en vaak, dat de jongen nergens mee te helpen was. Jarenlang probeerde dokter Berger, in samenwerking met enkele collega's de toestand van de patiënt te verbeteren. Zonder resultaat!

Na lange beraadslagingen besloot de neurochirurg de hersenbalk van de jongeman door te snijden. De genezing ging langzaam en moeilijk, maar de toevallen waren geheel verdwenen. Na een week of zes verklaarde Martien dat hij zich nooit zo goed gevoeld had.

Alvorens tot de operatie over te gaan had dokter Berger Martien uitgelegd wat de ingreep precies inhield. Hij vertelde dat de hersenen uit twee helften bestaan, verbonden door een dikke bundel vezels, de hersenbalk genaamd die voor communicatie tussen beide delen zorgt. Dat hij van plan was deze balk door te snijden. Te splitsen. Waardoor de twee helften los van elkaar komen te zitten. Achteraf bleek, zoals een gescheiden tweeling elk een eigen leven leidt, dit ook gezegd zou kunnen worden van de twee hersenhelften. Bij dieren is het gebruik en de ontwikkeling van beide helften eender. Alleen de mens maakt verschillend gebruik van elk deel. Meestal heeft de linkerhelft de taalfunctie op zich genomen terwijl de rechter stom blijft. Als de hersenbalk is gespleten, lijkt de rechterhemisfeer er niet meer aan te pas te komen. Echter, proeven hebben uitgewezen dat de rechterhelft niet in staat is te lezen, te schrijven of te spreken, maar op het

creatieve vlak zijn tweelingbroer verre overtrof. Hoe verder de proeven gingen hoe minder men zich aan de indruk kon onttrekken dat men niet met één maar met twee personen te doen had. Wilde men Martien met de rechterhand, die dus beheerst wordt door de linkerhersen helft, iets in elkaar laten zetten wilde dat meestal niet lukken en schoot de linkerhand te hulp zodat men deze vast moest houden. Toen men beide handen het werk wilde laten doen werd het een janboel. Wat de één opbouwde werd door de ander afgebroken alsof ze elkaar de macht betwistten.

Tom beëindigde zijn werk met de elektrode te verbinden aan een klein doosje dat op de kop van de aap zat gemonteerd. Hij pakte het beestje op en legde het terug in zijn kooi. Jane en Tom liepen naar de afdeling van dokter Berger. Bij de deur gekomen hoorden ze ineens een angstig hulpgeroep: Dokter! Dokter!

Martien, de eerder genoemde patiënt, een flinke krachtig gebouwde knaap van drieëntwintig jaar, wachtte rustig op de afdeling van de eurochirurg. Hij was als kind op dit adres en voelde zich volledig thuis. Hij keek in een opengeslagen boek dat op tafel lag, maar stopte er al gauw mee. Het lezen was vermoeiend. Martien liep verder. Er verscheen een ongedurige trek op zijn gezicht, iets dat zelden voorkwam. Na enige aarzeling liep hij naar een vertrek waar hokken met enige zieke dieren stonden. Dit was meer een afdelinkje van Jane, die soms zieke dieren meebracht en hen probeerde te genezen.

Zonder dat Martien beseftte wat er ging gebeuren opende zijn linkerhand een kooi en omknelde de nek van de daarin aanwezige kat in een wurggreep. Ontsteld keek Martien toe. Dan, terwijl hij luidkeels om hulp riep, probeerde zijn rechterhand het beestje te ontzetten.

Op zijn geroep kwamen de artsen snel aanlopen en keken verschrikt naar het ongewone tafereel. Dokter Berger had meteen de situatie door. Hij wilde de kat te hulp snellen. Blijkbaar deed de aanwezigheid van de drie binnenkomers de agressiviteit in de rechterhemisfeer slinken. De linkerhand liet de poes los. Angstig kroop het diertje in de verste hoek van de kooi.

Martien probeerde allerlei verontschuldigungen naar voren te brengen. Het sloeg nergens op. Hij wist zelf niet wat er, of waarom het gebeurd was. Kon het niet weten.

Dokter Berger kalmeerde hem en besloot het vandaag voor gezien te houden. Nadat de knaap was vertrokken zaten de drie artsen het gebeurde in zichzelf te overdenken.

Dokter Berger verbrak de stilte: Zo iemand zou in een moordenaar kunnen veranderen zonder dat hij het zelf weet of er iets aan kun doen.

Jane knikte. Veronderstel dat daar een bijl ligt. Hij grijpt hem! Wat moet je? Je weet niet wat hij er mee gaat doen. Wat de hand van plan is. Die wordt bestuurd door rechterhemisfeer en daarin huist de agressiviteit.

Tom zuchtte. Ik denk dat je het beste discreet kunt verdwijnen tot de agressie is verdwenen.

Tom en Jane richtten beiden hun blik op de chef. Deze knikte. Dit is eens te meer het bewijs dat de twee hemisferen, wanneer de communicatie door het doorsnijden van de hersenbalk is verbroken, ieder hun eigen ego beleven. De één wordt niet meer onderdrukt door de ander. Ik geloof dat men bij gescheiden hersenhelften kan uitgaan van twee persoonlijkheden bij één mens. Elk is bevrijdt van de ander. Met de linkerhelft valt te praten, met de rechterhelft niet!

Hij dacht even na. Misschien kunnen we door hypnose in contact komen met het stomme gedeelte.

Dokter Berger keek Tom aan. Zou jij genegen zijn om je op hypnose toe leggen om het onderzoek in die richting te volgen?

Tom keek half verbaasd, half verschrikt. En het onderzoek waar ik mee bezig ben?

Dat kan Jane overnemen.

Maa.. maar wie zegt dat ik aanleg heb voor hypnose? stotterde hij.
Hoeveel is vijftig maal drieënzeventig?
Met een gevoel dat hij beduvelde werd begon Tom te rekenen waarbij zijn ogen naar links draaiden.
Tom en Jane keken eerst elkaar, daarna dokter Berger verbaasd aan.
Jij draait je ogen naar links terwijl je nadenkt, begon de neurochirurg zijn uitleg. Een teken dat je voorkeur uitgaat naar je rechterhemisfeer. Die is ontvankelijker voor hypnose dan de linker.
Tom spartelde nog wat tegen. Dokter Berger bekeek hem glimlachend maar bleef bij zijn beslissing.
Mag ik nog controleren of de elektroden bij Dandy goed geplaatst zijn?
Tot eind deze week kun je doorgaan. Werk Jane meteen in.
Dokter Berger beschouwde het gesprek als geëindigd. Na een korte groet verdween hij in een aangrenzend lokaal.
Enigszins overrompeld haalde Tom de schouders op. Hypnose!
Jane keek bedachtzaam. Toch is het een terrein waarop je veel kunt bereiken. Wellicht dieper in het brein dringen.
Waarom doe jij het dan niet?
Een glimlach verscheen om Jane's mond. Ik kijk naar rechts!
Een misnoegd gegrom was het antwoord waarna Tom riep: "Henkie!"
Een man van in de dertig, de gewaardeerde hulp voor allerlei klusjes, kwam binnen.
Henkie ik heb de pest in. Weet jij iets waarvoor ik op jou kan kankeren?
Zeker Dokter, deed Henkie gehaast. Ik ben juist op weg naar u toe. Ze hebben uw auto opengebroken en de radio gestolen!
Wat? Dat kan ik er nog net bij hebben!
Tom vloog overeind en rende door de gangen. De klap van de buitendeur galmde door het gebouw. Onder het rennen haalde hij het autosleuteltje tevoorschijn. Bij de wagen opende hij snel het portier en dook de auto in. Even zat hij beteuterd te kijken alvorens tot hem doordrong dat alles nog net zo stevig op zijn plaats zat als toen hij uitstapte.
Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Die dondersteen krijg ik nog wel!
Terug op de afdeling ontving Jane hem met spotlichtjes in de ogen. Henkie was nergens te zien.
En vroeg Jane.
Deur opengebroken! Alles kapot. Grote ravage!
Even keek Jane vreemd op. Dan had zij hem door. Ze troostte de gefopte man met een lieve glimlach die zijn humeur helemaal terugbracht.
We moesten maar stoppen. Het is te laat om nog met Dandy te experimenteren. Wat zou je er van zeggen om samen te gaan eten en daarna de avond bij mij doorbrengen. Kunnen we op ons gemak het werk doornemen!
Is dat het verleidelijkst wat jij kunt bieden om mij mee naar je kamer te krijgen?
Ja, luister eens, je bent dokter, ik mag veronderstellen dat ik je over die andere dingen niet hoeft in te lichten.
Welke andere dingen? Nou, de bloementjes en de stiertjes.
Heb jij wel eens gehoord van die Spaanse dokter met zijn stier?
Ik heb er over gelezen. Vertel het nog eens.
Die man ging midden in de arena staan waarin een wilde stier werd losgelaten. Hij zwaaide met een rode doek. Het beest kwam woest op hem afstormen. In plaats van opzij te stappen als een toreador, bleef hij staan drukte op een knopje en het beest kwam onmiddellijk met stijve poten tot stilstand, waarbij stofwolken rondom hem opwaaiden.

Ja, ik herinner het me weer, viel Tom haar in de rede. Die dokter had net als wij bij Dandy een apparaatje op de kop van de stier gebouwd dat radiostralen opving en een elektrische impuls doorgaf naar de elektroden die in het motorische deel van de hersenen waren geplaatst, waardoor een gedeelte werd geblokkeerd en de stier geen poot meer kon verzetten. Het publiek was dolenthousiast. In wetenschappelijke kringen waren ze er niet zo blij mee. De wetenschap wordt niet beoefend tot vermaak van het volk.

Tom dacht even na. Moet ik daaruit opmaken dat jij alleen meegaat als je bij mij via een knopje enige driften stop kan zetten?

Zoiets, ja!

Wij hebben onze grote hersenen. Wij kunnen plannen maken, creëren en ons bedwingen. Plannen maken klopt wel, dat ga je goed af. Praten ook. Bedwingen? Daar heb ik een zwaar hoofd in.

Oké! We vergeten het. Wat niet is kan nog komen, troostte Tom zichzelf.

Hij werd weer serieus. Zijn gedachten gingen terug naar dokter Berger. Het idee van hypnose had hem overvallen. Nu hij er meer over nadacht begon het hem toch aan te spreken. Het was een heel nieuw werkterrein. De materie had te maken met het ritme van de hersengolven. Misschien kon hij zich ook verdiepen in droomtoestanden. Hypnose is een toestand van waken en dromen. Elk mens droomt iedere nacht. Knappe koppen hebben uitgezocht dat een mens niet zonder dromen kan. Tom wendde zich tot Jane. Heb jij kennissen die aan hypnose doen?

Ik ken een hypnotiseur die er boeken over heeft geschreven. Met hem zou je in verbinding kunnen stellen.

Jane pakte een velletje papier, noteerde het adres van de man en overhandigde dit aan Tom. Het beste er mee! Ik ga weg en hoop dat je morgen niet in tranche de deur in komt wandelen.

Jane verliet het vertrek. Tom hoorde het geluid van haar vlug trippelende voetstappen minder worden, tot een bons van de buitendeur vertelde dat zij het gebouw had verlaten.

HOOFDSTUK 2

Tom zakte in een gemakkelijke stoel en bekeek het materiaal dat hij van de kennis van Jane had meegekregen.

Het bezoek was prettig verlopen. Nadat Tom zich aan de hypnotiseur had voorgesteld en de reden van zijn komst verklaard, volgde een aangenaam gesprek waarin al Tom's vragen uitgebreid werden beantwoord. Daarop volgde een verhandeling over het hoe en waarom van hypnose.

Het was niet veel dat hij had meegekregen. Een boekje en een ingesproken band.

Volgens de man was dat genoeg om te beginnen. Tom bladerde het boekje vluchtig door. Hij was meer geïnteresseerd in het bandje. Wat zou hij doen? Het bandje opzetten of er een paar dagen mee wachten en eerst het boekje bestuderen?

Het was al laat en ondanks zijn verstand zei: Wachten met het bandje, liepen zijn benen naar de recorder, zette het bandje in en ging er na op de bank liggen.

Eerst hoorde hij een licht geruis. Dan begon een stem langzaam, monotoon, zonder van toonhoogte te veranderen, te spreken.

U luistert naar mijn stem waarop u zich concentreert. Al uw gedachten verdwijnen uit uw hoofd. Alleen mijn stem is in uw geest aanwezig. Wat niet tot mijn stem behoort is weggevaagd. Het volume van uw geest wordt geheel gevuld door mijn stem waardoor andere gedachten niet kunnen opdringen. Luistert goed en doe wat ik zeg:

Mijn stem waar u geheel op bent geconcentreerd, vertelt hoe u zich lichamelijk gaat ontspannen.

Nu volgden enkele lichamelijke oefeningen die op de rug liggend werden uitgevoerd en tot gevolg had dat Tom's lichaam volkomen ontspande waarna de stem vervolgde met:

U ligt volkomen ontspannen. De spieren verliezen hun greep op uw lichaam. Alle moeheid vloeit uit u weg. U voelt zich gelukkig en meer en meer gewichtloos. U concentreert zich op mijn stem en kunt nergens anders aan denken.

In uw geest is alleen ruimte voor wat mijn stem u gaat uitbeelden. Houd de ogen gesloten.

Voor u is een groot aquarium. Het water er in is zo helder dat het lijkt of het er niet is. Rechts in de hoek staan planten. Links is een grot. Niets beweegt. Een serene rust heerst alom die ook u overspoelt. U geniet van de rust. Voel zich er mee vereenzelvigd.

Heel, heel langzaam, als onderdeel van deze rust, bijna bewegingloos, komt uit het groen een grote vis tevoorschijn. Zonder de vrede te verstoren glijdt hij door het water, blijft midden voor het glas hangen. Terwijl hij daar bewegingloos zweeft, brengen zijn grote bolle ogen u verder onder hypnose. U bent in zijn blik gevangen en voelt u ook gaan zweven. Bijna onmerkbaar draait de vis om en glijdt naar de grot. Alsof hij u meezuigt volgt u hem. Hij zwemt het donker van de grot in. U kunt niet anders dan hem volgen. Het licht verschraaft. Volkomen duister wordt het om u heen. Een duisternis die u aangenaam vindt. U rust geeft.

Tom had zich volledig aan de stem van de hypnotiseur overgegeven. Zo sterk zelfs dat hij de grens van het vermogen van de man overschreed en aan zijn invloed ontvluchtte. Hij zweefde hoger en hoger. De stem van de hypnotiseur werd ijel. Het laatste wat Tom van hem hoorde leek een wanhopig hulpgeroep.

Tom voelde zich heerlijk en dreef rustig verder. Zijn ogen waren nog steeds gesloten. Ineens

meende hij te merken dat er licht door zijn oogleden schemerde. Nieuwsgierig opende hij de ogen en keek verbaasd omlaag. Onder hem ontplooid een schitterend panorama. Een prachtig plein met mooie gebouwen schoof onder hem door. Het bouwsel daar, dat kende hij toch? Wacht eens! Pas over gelezen en een foto gezien. Dat stond in India. India! Ik ben in India! Vreugde doorstroomde hem. Hij wist het weer. Dat gebouw is de Jain tempel te Calcutta. De godsdienst die daar beoefend wordt is meer een geestelijke leer die berust op vijf geboden: Niet doden, niet stelen, tot een kaste behoren en afzien van elke bezitting

Verderop ziet hij de heilige rivier de Ganges. Het lijkt of het water hem aantrekt. Tom wilde graag de stad bekijken maar kwam boven de rivier terecht en zweefde stroomopwaarts. Bij de oever van de rivier zag hij mensen die allen naar dit heilige water waren gekomen om van de één of andere ziekte te genezen, te mediteren of vredig te kunnen sterven. Plotseling vervaagde alles en werd hij in een grote draaikolk omlaag gezogen. Wind bulderde hem in de oren. Dan, even onverwachts, was het doodstil. Bij al dat geweld had Tom de ogen gesloten. Nu het weer rustig was durfde hij ze te openen. Toen de contouren van zijn nieuwe omgeving zich aan hem openbaarde bleek hij in een prachtige kamer te zijn beland waar om een ronde tafel negen mannen zaten. Van hun gezichten straalde wijsheid en goedheid. Ze leken in vergadering bijeen en Tom niet op te merken. Eén van hen nam het woord.

Zoals we al enkele malen in de wereldgeschiedenis hebben moeten ingrijpen om de mensheid te beletten zichzelf te vernietigen....

Tom spitste de oren. "In de wereld geschiedenis ingrijpen?" Verbaasd luisterde hij verder naar de man die vervolgde met: Staan we met hetzelfde probleem. Zij, die geroepen zijn om als de meest intelligente wezens op deze aardkorst rond te wandelen, houden opnieuw een wedloop met als eindpunt totale zelfvernietiging. Zolang het mensdom bestaat hebben ze nog steeds niet geleerd vredelievend met elkaar om te gaan. Om onbenulligheden betwist men elkaar. Daarbij wordt op de meest afschuwelijke wijze gemarteld en vermoord. Halen bij minderheden geld weg, kopen er wapens voor om er diezelfde minderheden mee te vernietigen. Over de hele wereld, in elk land, elk volk is bezig het meest van zijn vermogen te gebruiken om wapens te produceren of te kopen. De man ging zo nog bijna een half uur door. Het laatste wat hij zei:

Welk recht denkt de mens te hebben om met zijn vernietigende wapens alle leven op aarde weg te vagen? Al het door de evolutie voortgebrachte leven om te brengen? Gaat het enkel om de mens, ik geloof niet dat ik er veel moeite mee zou hebben. Maar al die andere wezens die hun kans nog moeten krijgen, die misschien verder kunnen evolueren tot iets waarbij de mens een baarljik monster blijkt te zijn. Hun gun ik die kans!

De man draaide om. Het leek of hij voor het eerst bewust was van Tom's aanwezigheid. Hij richtte zich regelrecht tot onze vriend. Deze schrok er zo van dat het beeld meteen vervaagde. Meteen hoorde hij de stem van de hypnotiseur, die zei: Zeg tot jezelf; over dertig seconden ben ik wakker.

Tom gehoorzaamde onbewust. Hij zei de woorden na en precies dertig seconden later opende hij de ogen. Verward keek hij rond. Wat had hij gedaan? Die negen mannen? India? Ben ik in slaap gevallen en heb ik gedroomd? Allemaal vragen die door zijn hoofd tolderen. Het duurde een tijdje voordat hij weer helder dacht. Hoe kom ik in hemelsnaam aan die negen mannen? Wacht eens. Ik heb zo iets wel eens gelezen. In welk boek was dat ook weer? Zijn vinger liep langs de ruggen van de vele boeken. Ineens bleef hij steken. Was dit het niet? Dageraad der magiërs. Ondanks de kleine wijzer naar de rustige uurtjes liep, stapte Tom met het boek in de hand naar zijn lievelingsstoel en zette zich schurkend neer, wat niet de indruk wekte dat hij van plan was vlug zijn bed in te duiken. Tom sloeg het boek open en zocht naar het hoofdstuk waarin hij dacht dat de negen onbekenden voorkwamen. Via de index had hij het vlug gevonden.

HOOFDSTUK 3

De volgende ochtend kwam Tom onuitgeslapen op het lab. Na de eerste werkzaamheden, tijdens de koffiepauze, vertelde hij aan Jane en de chef wat hem de vorige avond tijdens de proef met het bandje was overkomen. Dokter Berger kende het verhaal met de negen onbekenden, maar dacht dat het verhaal op een mythe berustte.

Zeker weten doe je het niet. Je kunt het niet zo maar van je af doen met de dooddoener: Het was maar een droom. Buitenzintuiglijke waarneming is voldoende bewezen om te kunnen zeggen dat het bestaat. Het lijkt mij het beste dat je met de hypnotiseur er over praat en vraagt of dit de gewone gang van zaken is.

Jane nam nadenkend een slokje koffie, zette het kopje terug en zei: Buitenzintuiglijke waarneming, afgekort b.z.w. is eigenlijk een voor de mensen nog verborgen of misschien verloren zesde zintuig. Men weet niet hoe er mee om te gaan.

Zo is het met de meeste dingen, antwoordde Tom. We zien slechts dat van de werkelijke wereld, of wat er omheen draait, wat van belang is om ons te handhaven. Net zo min wij een dukdalf midden in de stad zetten om dat we die daar niet nodig hebben, vond de evolutie het onnodig ons dingen te laten zien of beleven die het voortbestaan of ontwikkeling van ons ras niet in de weg stond. Dat wil niet zeggen dat ze er niet zijn. De werkelijke wereld en zijn omgeving ligt voor ons verborgen. Wat wij zien en beleven is een schijnwereld. Evenzo voor de wezentjes die in een poel in een ondergrondse grot worden geboren. Zij weten ook niet dat de wereld groter is dan hun omgeving.

Dokter Berger keek op zijn horloge en schrok. We hebben wel lang koffie zitten drinken.

Laten we het er op houden dat Tom ons college heeft gegeven. Gehaast liep hij naar zijn eigen afdeling.

Tom wist niet wat hij verder moest doen. Terug bij de hypnotiseur had hij zijn belevenissen uitvoerig verteld. Deze dacht er over na. Het is moeilijk voor mij hier een mening over te vormen. Ben ik persoonlijk bij een proefneming aanwezig kan ik controle uitoefenen op het doen en laten van de persoon. Achteraf kan ik niet zeggen wat het verloop is geweest. In enkele gevallen is voorgekomen dat b.z.w. zich voordeed. De bedoeling van de oefening is b.z.w. te ontwikkelen. Het braak liggende terrein vruchtbaar maken. Het kan best zijn dat je een b.z.w. hebt gehad. Evengoed kan je in slaap gesukkeld zijn en alles gedroomd hebben. Dat kan ik niet meer controleren.

Kunt u mij onder hypnose brengen en er zo achter komen?

De man schudde ontkennend het hoofd. Ik kan u uithoren en de dingen die ik vraag zal u best naar waarheid beantwoorden. Maar u weet zelf niet of u ja dan wel nee een b.z.w. hebt gehad. Even wijs als hij gekomen was vertrok Tom naar zijn vrijgezellenflat. Wat moest hij doen?

Doorgaan, leek een stem zo krachtig te zeggen dat hij geen moment meer aarzelde.

De hypnotiseur had hem een ander bandje meegegeven. Tom besloot het eerste weer te gebruiken, benieuwd of hij dezelfde ervaring zou beleven. Tenminste als hij de vorige keer niet

was ingeslapen. Hoe zou dit te controleren zijn? Wacht. Als je werkelijk onder hypnose bent sluit je ieder geluid buiten. Je bent alleen toegankelijk voor de stem van de hypnotiseur. Als je slaapt en de wekker loopt af word je wakker. Het is het proberen waard. Tom haalde de wekker uit zijn slaapkamer en stelde hem af. Hij schatte dat hij tegen die tijd goed onder hypnose of goed in slaap zal zijn.

Nadat hij op de bank was neergevlijd en de voorgeschreven oefeningen als de eerste keer herhaalde, volgde dezelfde voorstelling. De vis nam hem opnieuw mee op zijn reis door de grot. In tegenstelling tot de eerste keer, toen hij boven de straten van Calcutta kwam te zweven, belandde hij meteen in de kamer van de onbekenden.

Waar zij vorige keer afstandelijk bleven richtte één van hen zich rechtstreeks tot onze vriend. Het was niet dezelfde spreker van de vorige keer. Inwendig trilde Tom. Dit waren mannen, die, om een cliché te gebruiken, de wijsheid in pacht hadden. Mannen met liefde voor de wetenschap. Als zij hun kennis naar buiten zouden brengen zou de wereld verstelt staan. Die kennis vergroot steeds. Zij blijven doorgaan. Mocht één van hen komen te overlijden dan wordt zijn in computers opgeslagen kennis overgeheveld in het brein van zijn opvolger, die door gaat waar zijn voorganger is blijven steken. Zij blijven streven. Wat zij uiteindelijk zoeken is het paradijs. Al hun werk is tot heil van de mensheid. Verschillende serums die volksziekten praktisch hebben weggevaagd zijn uit hun handen gekomen en onder strikte anonimiteit in handen van betrouwbare en kundige mensen gespeeld.

De man richtte zich tot Tom.

Het is onbegrijpelijk dat men het brein, dat grote wonder, op deze planeet door niets geëvenaard laat staan overtroffen, aanwend om zichzelf uiteindelijk te vernietigen. Dit wonderlijke brein, waarschijnlijk een gift van de Goden, is dit geschenk voor de mensheid te hoog gegrepen. Hebben de Goden zich in de mens vergist. Zijn er diersoorten waaraan dit Godengeschenk beter zou zijn besteed?

De onbekende keek Tom vragend aan alsof hij van deze een antwoord verwachtte.

In normale gevallen was Tom niet op zijn mondje gevallen. Nu aller aandacht van de onbekenden op hem was gericht vertoonde zijn gezicht alle schakeringen van het kleuren- spectrum, terwijl hij hikkend een antwoord trachtte te formuleren.

Het gestotter leek de wijze te ontgaan. Hij had de woorden meer tot zichzelf gericht dan tot Tom. Ineens hervatte hij zijn monoloog: Ook nu hebben we besloten de mensheid een hand toe te steken waarbij u ons gaat helpen.

Ik, stamelde Tom hulpeloos. Wat kan ik doen?

Wij weten dat het team, waarin u samenwerkt met professor Berger, een bijzondere plaats inneemt en zeer kundig is. We hebben het oog op u laten vallen omdat u uw vak goed beheerst, intelligent bent, verscheidene talen spreekt waaronder Russisch, welke zeker te pas zullen komen bij de missie die wij u opdragen.

U draagt mij een missie op, vroeg Tom ongelukkig.

Ja! U gaat de wereld veranderen. U gaat zorgen dat de mensheid in haar mars naar het einde wordt gestuit. Het moorden, martelen en elkaar steeds naar het leven staan een einde neemt. Daarvoor in de plaats brengt u vrede, geluk en ieder mens een redelijk bestaan zodat de evolutie kan voortschrijden zoals de Goden dat voor ogen hebben.

Tom schudde onbegrijpend het hoofd. De man ging verder: Je zult het niet gemakkelijk krijgen.

De kwade machten die op deze wereld de overhand hebben, je kijkt maar om je heen, deze destructieve krachten zullen alles in het werk stellen om je missie te doen mislukken. Werk nimmer met kwade gedachten of geweld, dan haal je het boze naar binnen die het goede zal onderwerpen.

Tom voelde zich bij deze woorden steeds hulpelozer. Hoe kon hij iets aan de situatie in de wereld veranderen. Laat staan verbeteren! Hij had nog nooit aan politiek gedaan en nimmer de neiging daartoe gevoeld. Wat verwachten deze mannen van hem? En waarom juist hij uit een wereld vol mensen?

Vragend, met beide handen naar voren en de handpalmen omhoog gericht;

Hoe.. wat.. ik weet niet..

De wijze keek hem goedwillend en begrijpend aan. Hij scheen Tom's gedachten te lezen. Hij wenkte één van de andere onbekenden. Deze kwam naar voren. De nieuwe man sprak tot Tom de volgende woorden: U, dokter, hoef ik niet uit te leggen hoe het brein in elkaar zit. U weet dat door uitschakeling van bepaalde hersendelen men agressie en aanverwante verschijnselen kan bedwingen. Men moet daarvoor een middel bezitten, dat regelrecht de plaats zoekt waar de agressie ontstaat en deze ontkracht. Geef dit middel enige stoffen mee voor eventueel randgebeuren dan zal dit het gewenste resultaat opleveren.

De man keek achter zich en maakte plaats voor weer een andere onbekende. Deze had een flesje in de hand. Hij nam het woord terwijl zijn voorganger terugtrad.

De bedoeling is dat u alle belangrijke wereldlijke leiders op zoekt en hen afhelpt van hun agressie, wantrouwen, afgunst, kortom elk egoïstisch punt. U bent hersenspecialist en hebt op dit gebied vele proefnemingen gedaan. Ik hoef u niet te vertellen welk gedeelte hiervoor in aanmerking komt. De vloeistoffen tegen bijwerkingen, die, met wat in dit flesje zit mee moet liften, weet u zelf wel te bepalen. Nimmer heeft de mensheid zo'n middel kunnen vinden.

De wijze deed een stap naar voren. Met bijna een ceremonieel gebaar, het flesje in beide handen, overhandigde hij dit aan Tom.

De inhoud van dit flesje, door ons na lang zoeken ontwikkeld, zal je helpen bij je werk. Een miniem druppeltje in een tank vol water is voldoende. Voorzichtig er mee, het is alles wat we hebben!

Automatisch pakte Tom het voorwerp aan.

De man vervolgde: Mede namens mijn collega's hoop ik van harte dat u zult slagen. Wij allen zullen.....

Een schel geluid onderbrak zijn woorden en bracht Tom terug in de werkelijkheid. Hij had even tijd nodig om aan de plotseling veranderde situatie te wennen. Dan doorstroomde hem een opgelucht gevoel, zoals iemand die na een nachtmerrie wakker wordt. Met een bevrijd gevoel ging hij overeind zitten. Gelukkig, het was maar een droom. Ineens leken zijn spieren te verstijven. Koude rillingen vlogen hem over de rug. Hij voelde iets in zijn rechterhand.

Langzaam keek hij naar het lichaamsdeel. Zijn ogen sperden wijd open. De hand omklemde nog steeds hetzelfde flesje. Een ogenblik leek hij wezenloos. Dan, alsof het voorwerp de binnenkant van zijn hand schroeiende, smet hij het van schrik van hem af. Het bleef gelukkig heel op de zachte vloerbedekking. Gebiologeerd bleef hij er naar staren.

Langzaam kwam hij bij van de schrik en begon weer normaal te denken. De onbekenden hadden nog zo gewaarschuwd voorzichtig met het flesje om te gaan. Vlug raapte hij het van de grond. Hij schaamde zich voor zijn onbeheerst gedrag. Dit had hem als wetenschapman niet mogen overkomen. Het drong nu pas goed tot hem door dat hij in zijn hand iets hield waar de wetenschap al jarenlang naar op zoek was. Zij twijfelden er aan of iets dergelijks ooit gevonden zal worden. Als hij deze vloeistof zou kunnen analyseren maakt de wetenschap een geweldige sprong. Dat hij daardoor grote bekendheid kreeg kwam niet eens in hem op. Hij bedacht wel dat de onbekenden het niet over analyseren hadden gehad. Als dit hun bedoeling was geweest zouden ze er over gerept hebben en hem waarschijnlijk helemaal niet nodig. Het moet natuurlijk geheim blijven. In vreemde handen zou het veel onheil kunnen stichten. Met de chef en Jane kan hij er

wel over spreken, anders hadden ze de naam van dokter Berger niet zo uitdrukkelijk genoemd. Maar hoe hij dit verder moet aanpakken is hem een raadsel? Tom zag er geen gat in en besloot de dag de dag te laten en naar bed te gaan. Al gauw lag hij in een onrustige slaap en droomde van een clown die een gevulde fles in Tom zijn mond wilde drukken. Dwars door de fles zag hij het gezicht van de clown veranderen in allerlei karikaturen. Ineens ontplofte het glazen geval waarbij de clown in verschillende stukken de lucht in zweefde maar het hoofd hem spottend lachend bleef aankijken.